

Arrest

**nr. 53 082 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DEWAEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 december 2000 en heeft zich op 21 december 2000 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 23 juli 2002 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat hij geen gevolg had gegeven aan de oproeping voor gehoor.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en diende een tweede asielaanvraag in op 25 januari 2006. Op 2 februari 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring.

1.3. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in op 20 maart 2006. Op 3 mei 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring.

1.4. Verzoeker verklaarde zich een vierde keer vluchteling op 23 juni 2009.

1.5. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 juli 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 november 2009.

1.6. Op 18 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Shiraz en bent u Iraans staatsburger. Op 21 december 2000 vroeg u een eerste keer asiel aan. Hierin werd op 23 juli 2002 door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen omdat u niet voor het gehoor was komen opdagen. Hierop diende u respectievelijk op 25 januari 2006 en 20 maart 2006 een tweede en derde asielaanvraag in. Deze aanvragen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. Uiteindelijk verzocht u op 23 juni 2009 een vierde maal om asiel. Bij uw vierde asielaanvraag verklaarde u dat de problemen die u reeds bij uw eerdere aanvragen aankaatte nog steeds bestaande zijn. Zo herhaalde u dat uw vader in de nasleep van de revolutie ontslagen werd omdat hij niet met het nieuwe regime wou samenwerken en dat uw broer ten gevolge van zijn sympathieën voor de MKO (Mujahedin Khalgh Organization) opgehangen werd. Enkele jaren later – ongeveer in 1368 (Iraanse kalender, stemt overeen met 1989-1990 in de Gregoriaanse kalender) – begon u uit wraak om wat er met uw broer gebeurde eveneens activiteiten voor de MKO te ondernemen. Zo deelde u ondermeer pamfletten tegen het regime uit. Tijdens uw activiteiten had u af en toe problemen met de Bassidj (Mobilisatie der Verdrukten), maar u slaagde er telkens in te ontkomen. Vermoedelijk in 1369 (1990-1991) werd u uiteindelijk een eerste maal opgepakt en u moest in de gevangenis van Adelabad voor de rechter verschijnen. Hoewel er tegen u geen bewijs was, kreeg u toch 68 zweepslagen en zat u drie maanden in de gevangenis. Ongeveer een jaar na deze eerste arrestatie werd u op een tweetal kilometer van uw woning een tweede keer opgepakt en meegenomen. U werd onmiddellijk vrijgelaten, maar 's nachts vond er een huiszoeking plaats waarbij pamfletten gevonden werden. U werd meegenomen. Uiteindelijk kwam u op borg vrij. Sindsdien moest u zich gedurende zes maanden wekelijks bij de Nirouye Entezami (reguliere ordediensten) melden. Enige tijd later begon u met uw legerdienst, die uw vader na een zestal maanden kon afkopen. Daarna slaagde u erin om na bemiddeling van uw vader in een oliebedrijf aan de slag te gaan. Hoewel u nog steeds pamfletten uitdeelde, had u sindsdien geen problemen meer. Toch besloot u in 2000 Iran te verlaten omdat u toch nog steeds een onveiligheidsgevoel had en vreesde opnieuw te worden gearresteerd. Via Syrië en Bosnië-Herzegovina kwam u naar België. Sindsdien vernam u dat er drie keer bij u thuis een convocatie bezorgd werd. Volgens u werd u opgeroepen omdat de Iraanse autoriteiten na de presidentsverkiezingen van 2009 alle vroegere oproerkraaiers willen opruimen. De drie convocaties moesten dan ook gezien worden als een rechtstreeks gevolg van uw twee arrestaties jaren voor uw vertrek uit Iran. Tevens vernam u dat de Iraanse autoriteiten op 13/8/1388 (4 november 2009) bij u binnengevallen waren. Door al deze problemen zou u niet naar Iran kunnen terugkeren uit vrees er gearresteerd te worden. U voegde hieraan nog toe dat u in België aan een aantal manifestaties van de MKO deelnam en dat u ook voor de MKO pamfletten uitdeelde. Ter staving van uw identiteit en uw asielerelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) en drie convocaties van de Revolutionaire Rechtbank van Shiraz d.d. 3/2/1387 (22 april 2008), 6/4/1387 (26 juni 2008) en 9/7/1387 (30 oktober 2008).

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat door een aantal ernstige tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen uw algemene geloofwaardigheid op de helling komt te staan. Zo verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag dat u illegaal per vrachtwagen van Teheran over Tabriz naar Turkije vluchtte en dat u dan via een voor u onbekende weg in Italië terecht kwam (DVZ 1e AA, vraag 41). Bij uw vierde asielaanvraag verklaarde u evenwel met een paspoort waar al uw echte identiteitsgegevens op vermeld stonden per vliegtuig van de luchthaven van Teheran naar Syrië gereisd

te hebben en van daaruit per vliegtuig naar Bosnië getrokken te zijn. Hiermee geconfronteerd ontkende u bij uw eerste asielaanvraag gezegd te hebben per vrachtwagen over Tabriz naar Turkije gereisd te hebben (CGVS 4e AA, p.5-6). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid beschouwd worden. Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u voorts dat u ten gevolge van het stigma dat op uw familie rustte door de ophanging van uw broer die bij de MKO actief was, u problemen had om werk te vinden en dat u in Iran geen toekomst zag omdat u er geen werk had. Hierdoor kreeg u er psychische problemen (DVZ 1e AA, vraag 41). Bij uw vierde asielaanvraag zei u echter dat u tot een aantal maanden voor uw komst naar België in een oliebedrijf werkte en dat u daar zes jaar gewerkt heeft (CGVS 4e AA, p.4; p.9). Hiermee geconfronteerd ontkende u eerder gezegd te hebben in Iran geen werk gehad te hebben en gaf u de weinig afdoende uitleg dat u voordat u bij het oliebedrijf begon geen werk had (CGVS 4e AA, p.16). Deze ernstige tegenstrijdigheden zetten dan ook uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling.

Daarnaast heeft u door verschillende tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen niet aannemelijk gemaakt in Iran wegens het verspreiden van pamfletten twee keer gearresteerd te zijn. Zo vermeldde u bij uw eerste asielaanvraag **geen enkele arrestatie** (DVZ 1e AA, vraag 42), beweerde u bij uw derde asielaanvraag dat u **slechts een keer gearresteerd werd** (DVZ 3e AA, vraag 41) en zei u ten slotte bij uw vierde asielaanvraag dat u **twee keer gearresteerd werd** (CGVS 4e AA, p.10-12). Bij uw derde asielaanvraag zei u dat de ene arrestatie plaatsgreep **na uw legerdienst** en dat mensen in burger toen **een arrestatiebevel aan uw vader toonden** (DVZ 3e AA, vraag 41). Bij uw vierde asielaanvraag verklaarde u dan weer dat beide arrestaties plaatsvonden **voor uw legerdienst** en dat er **nooit aan u of aan uw vader een arrestatiebevel getoond werd** (CGVS 4e AA, p.14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden repliceerde u op onafdoende wijze dat u bij uw derde asielaanvraag wellicht moe was, dat u drie jaar op straat sliep, dat u ook niet alles kon onthouden en dat u zich vergist kon hebben (CGVS 4e AA, p.15). Bovenstaande tegenstrijdigheden nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde arrestaties.

Deze bevinding wordt extra bevestigd door het feit dat u hiervan geen enkel begin van bewijs neerlegde. Nochtans beweerde u dat u bij uw tweede gevangenschap vrijkwam nadat uw vader zijn eigendomsakte als borg afgegeven had. U gaf aan dat u met uw vader zou praten om een kopie van deze eigendomsakte te verkrijgen (CGVS 4e AA, p.12). U kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat, hoewel de termijn reeds ruimschoots verstreken is, u dit bewijsstuk nog steeds niet neergelegd heeft noch een plausibele verklaring heeft gegeven voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier dat er op de akte van de in borg gegeven eigendom een specifieke vermelding komt te staan dat de eigendom in borg ingebracht werd. Bovendien worden de eigendomspapieren steeds teruggegeven, meestal onmiddellijk. Het feit dat u uw vaders eigendomsakte niet neerlegde ondermijnt bijgevolg wederom de geloofwaardigheid van de door u beweerde arrestaties.

Doordat er aan de door u beweerde arrestaties geen enkel geloof kan gehecht worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat er ten gevolge van deze arrestaties drie convocaties bij u thuis afgeleverd werden en dat de autoriteiten op 13/8/1388 (4 november 2009) bij u thuis binnengevallen zouden zijn. Dat er aan de door u neergelegde convocaties geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat u expliciet en herhaaldelijk beweerde dat de drie convocaties **na de presidentsverkiezingen van 1388 of 2009** toegekomen waren omdat uw zus en uw oom u uitdrukkelijk meedeelden dat ze een gevolg waren van de presidentsverkiezingen (CGVS 4e AA, p.7-8), terwijl uit de convocaties duidelijk blijkt dat ze **ettelijke maanden voor de presidentsverkiezingen** bezorgd werden. Ten slotte blijkt ook uit de resultaten van een onderzoek naar de authenticiteit van deze documenten dat er niet voldaan is aan een aantal voorname (vorm)vereisten. Door deze documenten, die niet de minste bewijskracht bevatten en die betrekking hebben op de kern van uw relaas, neer te leggen, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze hebt trachten te misleiden. Hierdoor kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas in het algemeen en aan uw bewering dat u nog steeds gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten in het bijzonder.

Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen en door het neerleggen van stukken die niet authentiek zijn is uw geloofwaardigheid danig in het gedrang. De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat zij het onmogelijk maken om een zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, enz.). Zij zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van eventuele in België gevoerde acties onmogelijk maken. Ook voor de beoordeling van die feiten of het risico ten gevolge van die feiten is het van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, eventuele relaties met de autoriteiten, vroeger verrichte

activiteiten, enz. Door uw poging de Belgische autoriteiten te misleiden maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening worden gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Wat u betreft zijn er elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande de authenticiteit van uw politiek engagement en die wijzen op het opportunistische karakter van uw activiteiten in België. Zo blijkt dat u geen lid bent van de MKO, dat u nooit iets voor de partij organiseerde, dat u nooit een speech hield en dat u nooit met de pers sprak. Behalve het deelnemen aan enkele manifestaties van de MKO en het uitdelen van pamfletten had u geen andere activiteiten (CGVS 4e AA, p.9; p.16-17). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in uw administratieve dossier werd gevoegd blijkt dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat veel Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen om na hun vlucht een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de Verenigde Staten en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan bezwaarlijk gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt gevisieerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat u door uw activiteiten als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in uw geboorteland aanzien zou worden.

De door u in het kader van uw vierde asielaanvraag neergelegde kopie van uw shenasnameh toont hoogstens uw identiteit en uw nationaliteit aan, waaraan in deze beslissing niet meteen getwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen zoals het recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in het vluchtelingenverdrag dient te worden vastgesteld. Verzoeker verwijst naar zijn medische problematiek en jarenlange verslaving en verwaarlozing als oorzaak van het feit dat het voor hem niet meer mogelijk is om feiten uit het verleden exact in tijd en ruimte te situeren. Hij stelt zijn best te doen om alsnog bewijzen van zijn asielrelaas voor te leggen, in het bijzonder aan de hand van een eigendomsakte die als borg werd afgegeven bij zijn vrijlating uit gevangenschap, en betoogt dat ten onrechte wordt gesteld dat hij op intentionele wijze zou getracht hebben om de Belgische autoriteiten te misleiden omtrent de authenticiteit van de voorgelegde convocaties aangezien hij er vanuit ging dat deze stukken authentiek waren, de commissaris-generaal niet ontkent dat verzoeker oppositieactiviteiten heeft ontwikkeld in België maar evenwel de risico's dewelke deze activiteiten voor verzoeker meebrengen bij een terugkeer naar Iran minimaliseert, en uit een recent rapport van Human Rights Watch duidelijk blijkt dat er in Iran geen klimaat van respect voor de elementaire mensenrechten bestaat. Verzoeker stelt dat hij in de gegeven omstandigheden niet naar zijn land van herkomst kan

terugkeren zonder ernstige vrees voor vervolging en besluit dan ook over een geldig en voldoende belang te beschikken, dat persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig is.

Bij het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd: 'verzoekschrift cfr. Art. 9 ter Vr W – medische regularisatie (met stukken)' en 'human rights watch report Iran – februari 2010'.

2.2. Omtrent de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en ze bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166 392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 49, 49/2 en volgende en 52 van de vreemdelingenwet, alsook de algemene rechtsbeginselen, zoals het recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend. Tot slot is het de Raad niet duidelijk hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn aangezien de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen. Met betrekking tot de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad op wat volgt.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vierde asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij doorheen zijn verschillende asielaanvragen tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de door hem afgelegde reisweg, zijn werkgelegenheid en zijn arrestaties, (ii) hij geen enkel begin van bewijs neerlegde ter staving van zijn relaas ofschoon zijn vader zijn eigendomsakte als borg afgegeven had en er op de akte van de in borg gegeven eigendom een specifieke vermelding komt te staan dat de eigendom in borg werd ingebracht, (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden arrestaties, en derhalve ook geen geloof kan worden gehecht aan de convocaties die bij verzoeker thuis werden afgeleverd en aan de invallen van de autoriteiten bij verzoeker thuis, (iv) aan de neergelegde convocaties bovendien geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht gezien verzoekers incoherente verklaringen over de afgifte van de documenten en uit de resultaten van het onderzoek naar de authenticiteit van de documenten blijkt dat niet voldaan is aan een aantal voorname (vorm)vereisten, (v) verzoeker het de commissaris-generaal door het afleggen van bedrieglijke verklaringen en het neerleggen van stukken die niet authentiek zijn onmogelijk maakt een zicht te krijgen op zijn werkelijke achtergrond of reële situatie en hij alsoo een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van eventuele in België gevoerde acties onmogelijk maakt, (vi) er ernstige twijfels rijzen aangaande de

authenticiteit van zijn politiek engagement die wijzen op het opportunistische karakter van zijn activiteiten in België, en uit zijn loutere deelname aan enkele manifestaties en het uitdelen van pamfletten dan ook niet kan worden afgeleid dat hij het risico loopt vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat hij door zijn activiteiten als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in zijn geboorteland zou aanzien worden, en (vii) de kopie van zijn shenasnameh (geboorteboekje) hoogstens zijn identiteit en nationaliteit aantoont, dewelke niet meteen wordt betwijfeld.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker op 21 december 2000 een eerste asielaanvraag indiende omdat hij, na (meerdere malen) gearresteerd te zijn omwille van zijn activiteiten voor de 'Mujahedin Khalgh Organization' (MKO), met een onveiligheidsgevoel kampte en vreesde opnieuw te worden gearresteerd. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat hij geen gehoor gegeven had aan de oproep zich aan te bieden voor gehoor. Zijn tweede en derde asielaanvraag werden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Thans voert verzoeker aan nog steeds niet te kunnen terugkeren naar Iran omdat er intussen drie convocaties voor hem werden afgeleverd naar aanleiding van zijn arrestaties jaren voor zijn vertrek uit Iran, de Iraanse autoriteiten op 4 november 2009 in zijn huis waren binnengevallen en hij in België aan een aantal acties van de MKO deelnam en ook hun pamfletten uitdeelde. Ter staving van zijn vierde asielaanvraag legt verzoeker zijn geboorteboekje en drie convocaties neer.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd door verschillende tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn reisweg, werkgelegenheid en zijn arrestaties: *“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat door een aantal ernstige tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen uw algemene geloofwaardigheid op de helling komt te staan. Zo verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag dat u illegaal per vrachtwagen van Teheran over Tabriz naar Turkije vluchtte en dat u dan via een voor u onbekende weg in Italië terecht kwam (DVZ 1e AA, vraag 41). Bij uw vierde asielaanvraag verklaarde u evenwel met een paspoort waar al uw echte identiteitsgegevens op vermeld stonden per vliegtuig van de luchthaven van Teheran naar Syrië gereisd te hebben en van daaruit per vliegtuig naar Bosnië getrokken te zijn. Hiermee geconfronteerd ontkende u bij uw eerste asielaanvraag gezegd te hebben per vrachtwagen over Tabriz naar Turkije gereisd te hebben (CGVS 4e AA, p.5-6). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid beschouwd worden. Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u voorts dat u ten gevolge van het stigma dat op uw familie rustte door de ophanging van uw broer die bij de MKO actief was, u problemen had om werk te vinden en dat u in Iran geen toekomst zag omdat u er geen werk had. Hierdoor kreeg u er psychische problemen (DVZ 1e AA, vraag 41). Bij uw vierde asielaanvraag zei u echter dat u tot een aantal maanden voor uw komst naar België in een oliebedrijf werkte en dat u daar zes jaar gewerkt heeft (CGVS 4e AA, p.4; p.9). Hiermee geconfronteerd ontkende u eerder gezegd te hebben in Iran geen werk gehad te hebben en gaf u de weinig afdoende uitleg dat u voordat u bij het oliebedrijf begon geen werk had (CGVS 4e AA, p.16). Deze ernstige tegenstrijdigheden zetten dan ook uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling.*

*Daarnaast heeft u door verschillende tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen niet aannemelijk gemaakt in Iran wegens het verspreiden van pamfletten twee keer gearresteerd te zijn. Zo vermeldde u bij uw eerste asielaanvraag **geen enkele arrestatie** (DVZ 1e AA, vraag 42), beweerde u bij uw derde asielaanvraag dat u **slechts een keer gearresteerd werd** (DVZ 3e AA, vraag 41) en zei u ten slotte bij uw vierde asielaanvraag dat u **twee keer gearresteerd werd** (CGVS 4e AA, p.10-12). Bij uw derde asielaanvraag zei u dat de ene arrestatie plaatsgreep **na uw legerdienst** en dat mensen in*

burger toen een arrestatiebevel aan uw vader toonden (DVZ 3e AA, vraag 41). Bij uw vierde asielaanvraag verklaarde u dan weer dat beide arrestaties plaatsvonden voor uw legerdienst en dat er nooit aan u of aan uw vader een arrestatiebevel getoond werd (CGVS 4e AA, p.14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden repliceerde u op onafdoende wijze dat u bij uw derde asielaanvraag wellicht moe was, dat u drie jaar op straat sliep, dat u ook niet alles kon onthouden en dat u zich vergist kon hebben (CGVS 4e AA, p.15). Bovenstaande tegenstrijdigheden nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde arrestaties.” Verzoekers verwijzing naar zijn medische problematiek en zijn jarenlange verslaving en verwaarlozing, en zijn bij zijn verzoekschrift gevoegde aanvraag voor medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kunnen niet als verschoningsgrond voor bovenstaande tegenstrijdigheden aanvaard worden aangezien uit deze medische documenten geenszins blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen. De Raad leest in het ‘gedetailleerd medisch attest’ (stuk 2) onder het kopje ‘Diagnose – Gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoening’ dat verzoeker lijdt aan toxicomanie en hepatitis C en dat hij genezen is van TBC in 2009, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker kampt met ernstige geheugenproblemen. Evenmin blijkt uit de lezing van de gehoorverslagen in de loop van verzoekers verschillende asielaanvragen dat hij niet in staat was om feiten uit het verleden te reconstrueren, noch maakte verzoeker tijdens zijn gehoren melding van de door hem beweerde psychische problemen. Tijdens het gehoor van 24 november 2009 bevestigt verzoeker dat hij alle vragen en de tolk goed heeft begrepen en vermeld hij dat hij lijdt aan hepatitis (gehoorverslag, p. 16).

2.8. De Raad stelt verder vast dat verzoeker nog steeds de eigendomsakte van zijn vader die als borg voor zijn vrijlating uit de gevangenis werd gebruikt niet heeft neergelegd en dat hij er ook niet in slaagt de motieven omtrent de bewijswaarde van de drie neergelegde convocaties te weerleggen. Verzoeker gaat voorbij aan de incoherentie tussen zijn verklaring dat de convocaties na de presidentsverkiezingen van 2009 waren toegekomen enerzijds en de vaststelling dat uit convocaties blijkt dat deze ettelijke maanden voor de presidentsverkiezingen werden bezorgd anderzijds. Daarenboven blijkt dat na onderzoek van de documenten beide geraadpleegde en onafhankelijke bronnen concluderen dat de door verzoeker neergelegde convocaties vervalsingen zijn omdat ze niet voldoen aan verschillende vormvereisten (antwoorddocument IR2010-006w van 11 juni 2010) en deze conclusie wordt niet ontkracht door de stelling dat de convocaties door familieleden uit Iran werden toegezonden en dat hij er vanuit ging dat deze stukken authentiek zijn. De Raad wijst erop dat de vreemdeling zelf verantwoordelijk is voor de documenten die hij indient en dat de bewijslast op de asielzoeker zelf rust.

2.9. Bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) geldt er een bijzondere bewijslast, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, “*Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects*”, februari 2004).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn profiel als politiek activist die meermaals werd gearresteerd en thans nog wordt gezocht door de Iraanse autoriteiten aannemelijk te maken, zodat hij niet aannemelijk maakt in een verhoogde belangstelling van de Iraanse autoriteiten te staan.

Met betrekking tot verzoekers deelname aan enkele activiteiten van de MKO en het uitdelen van pamfletten voor deze partij, blijkt verder uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie “*dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat veel Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen om na hun vlucht een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de Verenigde Staten en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden*”. Verzoeker poneert weliswaar dat de commissaris-generaal niet ontkent dat verzoeker oppositieactiviteiten heeft ontwikkeld in België doch hij weerlegt nergens dat hij geen lid is van de MKO, hij nooit iets voor de partij organiseerde, hij nooit een speech hield en hij nooit met de pers sprak en dat hij zodoende niet aannemelijk maakt een leidende

figuur van een oppositiegroep te zijn die nadrukkelijk in de openbaarheid treedt. Hij maakt aldus niet aannemelijk dat hij bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt gevisieerd of vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat hij door zijn activiteiten als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitisch regime in zijn geboorteland aanzien zou worden.

2.10. Waar verzoeker nog verwijst naar een rapport van Human Rights Watch van februari 2010 waaruit blijkt dat in Iran geen klimaat van respect voor de elementaire mensenrechten bestaat, merkt de Raad op dat een verwijzing naar een algemeen rapport niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121 481; RvS 15 december 2004, nr. 138 480). De Raad herhaalt dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft omwille van zijn politieke uitlatingen meermaals in de gevangenis te zijn beland zodat hij dan ook niet het profiel heeft dat in het betreffende rapport wordt beschreven.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.12. De Raad stelt vast dat verzoeker niet om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt en dat er in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.13. Daargelaten dat verzoeker nalaat concreet toe te lichten op welke wijze de commissaris-generaal zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel zou hebben geschonden, wijst de Raad erop dat omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord en tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij kon zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden en evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd, vermits de bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier en verzoeker er niet in slaagt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven te weerleggen en hij geen concrete elementen aanvoert die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS